

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

**Δ΄ Κυριακή τοῦ Λουκᾶ (Λουκ. η΄ 5-15)
(14η Οκτωβρίου 2012)**

«Ο σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ».(Λουκ. η΄ 11)

΄Η σημερινὴ παραβολή, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, μᾶς παρουσιάζει ἔνα γεωργό, ποὺ πῆγε στὸ χωράφι του, γιὰ νὰ σπείρει. Καθὼς ἔσπερνε, ἔνα μέρος τοῦ σπόρου ἔπεσε κοντὰ στὸ δρόμο τοῦ χωραφιοῦ· ἄλλο σὲ πετρώδη γῆ, ἄλλο σὲ ἔδαφος ποὺ ἦταν γεμάτο ἀπὸ σπόρους ἀγκαθιῶν. Τέλος, τὸ τέταρτο μέρος τοῦ σπόρου ἔπεσε μέσα στὴν εὐφορη γῆ, κι ὅταν φύτρωσε, ἔκανε καρπὸ ἑκατὸ φορὲς περισσότερο ἀπὸ τὸν σπόρο. Ή παραστατικὴ αὐτὴ παραβολὴ ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωση στοὺς μαθητές, οἱ ὅποιοι ἥρθαν ἰδιαιτέρως καὶ ρώτησαν τὸν Διδάσκαλό τους ποιὰ ἦταν ἡ βαθύτερη σημασία τῆς παραβολῆς. Καὶ ὁ θεῖος Διδάσκαλος ἔξηγῶντας τὴν βαθύτερη σημασία τῆς παραβολῆς εἶπε ὅτι «ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ», τὸν ὅποιο ὁ θεῖος Γεωργὸς σπέρνει στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων καὶ παράγει μὲ δύναμη ἀκατανίκητη «καρπὸν ἑκατονταπλασίονα».

΄Ἄς δοῦμε λοιπὸν γιατὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἔχει τόσο μεγάλη δύναμη καὶ πῶς ἐνεργεῖ στὶς ψυχές μας.

΄Ο λόγος τοῦ Θεοῦ, ποὺ ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὁ θεῖος Γεωργός, σπέρνει στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων, ἔχει δύναμη μυστηριώδη. Ό ύλικὸς σπόρος ἔκτινάζει τὸ χῶμα καὶ γίνεται δένδρο! Ό πινευματικὸς σπόρος εἶναι ἀσυγκρίτως ἵσχυρότερος! Διασπᾶ βράχους μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ἀνασταίνει. Διότι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι νεκρὸ γράμμα· εἶναι δραστικὸς καὶ φορτισμένος μὲ Θεία Χάρι, ἡ ὁποία μεταμορφώνει τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ό ἄγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων λέει ὅτι καθὼς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸ εὐαγγελικὸ καὶ σωτήριο κήρυγμα, σπείρεται στὶς ψυχές μας, κατέρχεται ταυτόχρονα σὲ μᾶς ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἡ Θεία Χάρι. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα μ' ἔνα τρόπο ἀκατάληπτο κατέρχεται στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐνεργεῖ ἀδιάκοπα· ἀποκαλύπτει τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ, σοφίζει τοὺς ἀγραμμάτους. Μεταδίδει ἀφθονη τὴ Θεία Χάρι.

Κι ἀν ἀκόμη ὁ νοῦς μας δὲν κατανοεῖ, ὅταν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ σπαρεῖ στὴν ψυχὴ μας, δὲν χάνεται. Άλλὰ βαθμιαῖα, ἀπαρατήρητα σχεδόν, περινάει στὸ βάθος τῆς ψυχῆς μας. Καὶ ἐκπληρώνεται ἔτσι ὁ λόγος τοῦ Κυρίου γιὰ τὸν ἀνθρωπὸ ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος «βάλει τὸν σπόρον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ καθεύδει καὶ ἐγείρεται νύκτα καὶ ἡμέραν, καὶ ὁ σπόρος βλαστάνει

καὶ μηκύνεται ὡς οὐκ οἴδεν αὐτὸς» (Μάρκ. Δ' 27).

Διότι εἶναι «ζῶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνεργής καὶ τομώτερος ὑπέρ πᾶσαν μάχαιραν δίστομον» ('Εβρ. δ' 12). Δηλαδὴ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι νεκρὸ γράμμα· εἶναι ζωντανὸς καὶ δραστικὸς καὶ πιὸ κοφτερὸς ἀπὸ κάθε δίκοπο μαχαίρι καὶ εἰσχωρεῖ καὶ σ' αὐτὰ τὰ ἀδιασπάστως ἐνωμένα βάθη τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ἔχει τὴ δύναμη νὰ ἐρευνᾷ καὶ νὰ κρίνει καὶ αὐτὲς τὶς ἀφανεῖς σκέψεις καὶ ίδεες τοῦ νοῦ μας.

Πῶς ἐνεργεῖ ὅμως αὐτὴ ἡ μυστικὴ δύναμη τοῦ θείου λόγου στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων;

Κατ' ἄρχας ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐνεργεῖ καθαρτικά. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν ἐνέργεια τοῦ Ἅγιου Πνεύματος καθαρίζει τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά μας ἀπὸ κάθε ἀκαθαρσία. Χειρουργεῖ τὶς πληγές. Μᾶς καθαρίζει καὶ ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικά. Κάθε λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι φωτιὰ ποὺ κατακαίει, ἀλλὰ καὶ τσεκούρι ποὺ κόβει πέτρες, ὅπως μᾶς λέει ὁ προφήτης Ἱερεμίας: «ἰδοὺ οἱ λόγοι μου ὥσπερ πῦρ φλέγονται καὶ ὡς πέλνυ κόπτων πέτραν» (Ιερεμ. κγ' 29). Καὶ καθὼς διεισδύει στὸ ἐσωτερικό μας, καθὼς εἰσέρχεται στὴν ψυχή μας, στὶς σκοτεινές της γωνιές, στὰ πληγωμένα της μέρη, συγκλονίζει τὸν ἀνθρωπο, χύνει ἄπλετο φῶς στὸ σκοτάδι. Άναμοχλεύει ἀκαθάρτους λογισμούς, δυσώδεις ἐνθυμήσεις καὶ ἐπιθυμίες ἐλεεινές. Καὶ σιγά-σιγὰ χειρουργεῖ τὶς πληγές, καθαρίζει κάθε ρύπο καὶ ἀμαρτία, πετάει κάθε ἀμαρτωλό· δένει τὰ τραύματα καὶ θεραπεύει τὴν ψυχή. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Κύριός μας στὸ Μυστικὸ Δεῖπνο εἶπε στοὺς μαθητές Του· «ἢδη ὑμεῖς καθαροί ἐστε διὰ τὸν λόγον δὲν λελάληκα ὑμῖν» (Ιω. ιε' 3).

Ταυτοχρόνως μὲ τὴν ἐνέργεια τοῦ θείου λόγου μέσα μας γινόμαστε νέοι ἀνθρωποι «ἀναγεγεννημένοι οὐκέτι ἐκ σπορᾶς φθαρτῆς, ἀλλὰ ἀφθάρτου, διὰ λόγου ζῶντος Θεοῦ καὶ μένοντος εἰς τὸν αἰῶνα» (Α' Πέτρ. α' 23). Μελετοῦμε ἔνα κομμάτι ἀπὸ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, τὴν Ἅγια Γραφή, καὶ αἰσθανόμαστε ὅτι ἡ καρδιά μας ἀναγεννᾶται, ὁ νοῦς θέλγεται ἀπὸ τὰ θεῖα νοήματα καὶ μεταφέρεται σὲ πνευματικὸ χῶρο ὅπου σαγηνεύεται ἀπὸ τὰ οὐράνια καὶ περιφρονεῖ τὰ ἀμαρτωλὰ καὶ ἐπίγεια. Μᾶς ἀνεβάζει σὲ ἀνώτερα ἐπίπεδα, «ἀπεργάζεται τὸν ἀγιασμό μας»· καὶ ἔχει ὡς ἀπώτερο σκοπὸ νὰ μᾶς καταστήσει ἀγίους λουσμένους στὸ θεῖο φῶς, νὰ μᾶς κάνει κατὰ χάρι θεούς.

Ἄδελφοί, ἀς ἀφήνουμε τὶς καρδιές μας ἀνοιχτὲς στὸ φῶς τοῦ θείου λόγου καὶ τότε ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης θὰ σκορπίζει τὶς φεγγοβόλους ἀκτῖνες του στὶς σκοτισμένες καρδιές μας καὶ θὰ μᾶς μεταμορφώνει καθημερινὰ σὲ υἱὸν φωτὸς καὶ δόξης αἰωνίου. Αὐτὸ τὸ παράδειγμα ἄλλωστε μᾶς κληροδότησαν καὶ οἱ ἄγιοι Πατέρες ποὺ συνεκρότησαν τὴν Ἐβδόμη ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, τῶν ὁποίων τὴ μνήμη ἐορτάζουμε σήμερα. Ἐπραγματοποίησαν αὐτὴ τὴ θαυμαστὴ καρποφορία στὴ ζωή τους. Ὑπῆρξαν Χριστοειδεῖς, διότι μέσα τους ζοῦσε μόνον ὁ Χριστός. Ἡ δική Του παρουσία τοὺς φώτιζε. Γι' αὐτὸ καὶ

μπόρεσαν σε έκεινη τη θυελλώδη ἐποχὴ νὰ ὑπερασπίσουν τὴ μορφὴ τοῦ Χριστοῦ στὶς ἰερὲς καὶ ἄγιες εἰκόνες, ποὺ οἱ αἱρετικὸι Εἰκονομάχοι μὲ μανία πολεμοῦσαν. Εἴθε τὸ παράδειγμά τους νὰ ἔμπνεει ὅλους μας. Άμήν.

π. Χ. Μ.

[dkpdf-button]